Arra hívattunk, hogy megáldjuk üldözőinket

Felnyitjuk Isten Igéjét Máté evangéliuma 5. részénél, és elolvassuk a 38–48. verset. *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak; hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felső ruhádat is. És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, mert ő az ő napját felhozza mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ád mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmát veszitek? Nemde nem ezt cselekszik-é a vámszedők is? És ha csak atyátokfiait köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde nem ezt cselekszik-é a vámszedők is? Legyetek azért ti tökéletesek, miképen a ti mennyei Atyátok tökéletes.”* Ámen. Ismételjük el a 48. verset: *„Legyetek azért ti tökéletesek, miképen a ti mennyei Atyátok tökéletes.”* Ámen.

Ismert, hogy a *„tökéletes”* szó a hibátlanságra utal; ebben az összefüggésben elengedhetetlen, hogy ezt a tíz verset a maga mélységében megértsük. Ezek isteni, nem pedig földi tanítás részei. A 38. vers mintha földi tanítást tükrözne: *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért.”*

Miért mondja el nekünk mindezt? Összpontosítsunk egy bizonyos tanításra, és kérdezzük meg: miért adja nekünk az Úr Jézus ezeket az ennyire nehéznek tűnő tanításokat? Ha megtartjuk őket, szenvedésre vagy próbákra számíthatunk. Miért akarja az Úr Jézus, hogy ilyen próbáknak legyünk kitéve? Van-e céljuk ezeknek a próbáknak? Vagyis kijelölt-e bizonyos helyzeteket, amelyekben üldöznek minket, és ez volna az Ő célja? Vagy ezek a tanítások valami mélyebbet jelképeznek?

Gondoljuk végig figyelmesen, miért adja nekünk az Úr Jézus ezeket a tanításokat, és mi a céljuk. Fellapozzuk János evangéliumát is, a 3. részt, és figyeljünk a 12. versre, amely így szól: *„Ha a földi dolgokat mondtam néktek és nem hiszitek, mimódon hiszitek el, ha a mennyeieket mondom néktek?”*

Az Úr Jézus Máté evangéliumának 5. részében mennyei dolgokról szólt hozzánk, amelyek alapvetőek Isten országában. Akinek megnyílik Isten országa, aki meglátja és bemegy oda, annak e tanítások szerint kell élnie.

E rész összegzése így hangzik: *„Legyetek hát olyanok, mint Atyátok, legyetek olyanok, amilyen Ő”* a mennyekben, ahogyan a Miatyánk, ez az egyszerű imádság tanít minket: *„Legyen meg a

te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”*

A mennyben nincs ellenállás, ugye? Mi az újjászületés által leszünk a mennyek polgáraivá, amikor minden újjá lesz. Nem állunk többé ellen, kigyomláljuk magunkból az ellenállás ösztönét, mégis itt élünk a földön, e föld emberei között.

És milyenek ezek az emberek? Mennyeiek vagy földiek? Nos, nekünk már mennyei a természetünk. Minden újjá lett, ezért kell így élnünk, hogy olyanok legyünk, mint az Atyánk. A pogányok is szeretnek, a vámszedők is szeretnek, de kit szeretnek? Azokat, akik őket szeretik. És a *„szemet szemért, fogat fogért”* szabályát alkalmazzák. Nekünk azonban nem szabad ilyennek lennünk. Nekünk azokat is szeretnünk kell, akik gyűlölnek minket. Mert mi már nem a világ szabályai szerint szeretünk. Amikor valaki bánt minket, természetünktől fogva szeretni támad kedvünk? Nem. Mégis szeretetre hívattunk. Mert Isten országában mi uralkodik? A rossz? A gyűlölet? A gonoszság? Vagy a szeretet? Ott csak a szeretet van.

Álljunk meg a 44. vers tanításánál, hogy megértsük, miért kell ezeket tennünk. *Máté 5:44*, ahol az Úr Jézus az előző, 43. versben párhuzamot von aközött, amit régen mondtak, és aközött, amit most kell tennünk: *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet.”*

Sokan közületek talán elég jól ismerik a Bibliát, és emlékeznek arra, amikor Dávid, mielőtt eltávozott ebből a világból, bizonyos utasításokat hagyott fiának, Salamonnak. Többek között arra kérte, hogy ne feledkezzen meg Sémeiről és Joábról. Feltehetjük a kérdést: Dávid e kéréseiben szeretet volt-e, vagy a *„szemet szemért”* elvének alkalmazása? Mit tett Sémei?

Bár semmit sem tett Dávid ellen, megátkozta, *„vérszopó és istentelen embernek”* nevezve őt. Milyen érzések voltak Dávid szívében? Az Úr Jézus törvényét követte, vagy az Ószövetség törvényét? Az Úr Jézus azért jött, hogy megváltoztassa a tanítást, hogy arra indítson, öltsük fel *„a szeretet ruháját”*, és hogy átformálja természetünket. Az Ószövetségben azt mondták: *„szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet”*, de az Úr Jézus mást tanított nekünk.

Mi történik a mai világban? Az emberek szeretik felebarátjukat, családjukat, gyermekeiket, és kész az életüket is odaadni értük, de mi a helyzet az ellenségekkel? Az ellenséget általában gyűlölik, és ebből a gyűlöletből gyilkosságok és más gonoszságok születnek. Az Úr Jézus arra intett, hogy változtassuk meg a gondolkodásunkat, cseréljük fel a világi dolgokat *„mennyei dolgokra”*, mert a mennyben nincsenek földi elvek. Mi történne, ha én, Péter, bejutnék Isten országába, és ott a *„szemet szemért”* szabályát alkalmaznám? Az Úr Jézus arra tanított, hogy szeressük ellenségeinket.

Még a felebarátunkat sem könnyű szeretni, gyakran a saját házunk népét is nehéz szeretnünk. Az Úr Jézus mégis azt mondta: *„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket”*. Ezáltal leszünk az Atya fiai.

Ha nem követjük ezeket a tanításokat, nem tekinthetnek minket az Ő igazi fiainak. Isten tudta, hogy a Fiát megölik, és mégis elküldte a földre. Amikor a Fiát, az Úr Jézust megfeszítették, nem

kért bosszút, hanem ezt mondta: *„Atyám, bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek”*. Nagy megtiszteltetés, hogy az Úr Jézus imádkozik értem, és kéri a mennyei Atyát, hogy bocsásson meg nekem. *„Bocsáss meg Péternek”* – mondhatná az Úr Jézus.

Felvetődik a kérdés: meghallgatja-e Isten az Úr Jézust, vagy nem? A válasz az, hogy az Úr Jézus meghallgattatott istenfélelméért, és minket is ugyanerre az útra hív. *„Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak.”* Ennél a tanításnál állunk meg, hogy tanulmányozzuk, és megértsük, mit jelent megáldani valakit.

Először a bibliai szövegeket vizsgáljuk meg, hogy lássuk, továbbadták-e az apostolok ezt a tanítást, és vajon minket is arra intenek-e, hogy ugyanígy tegyünk; azután megértjük, mit jelent az áldás és az átok. Az átkot más kifejezésekkel is helyettesíthetjük, például rosszat mondani valakiről vagy rágalmazni. Amikor Bálák hívatta Bálámot, azt kérte tőle, hogy rágalmazza, szidalmazza, mondjon rosszat Izráel népéről, mert meghatározott cél lebegett a szeme előtt.

Forduljunk a Rómaiakhoz írt levélhez, hogy az áldásról olvassunk, és mérjük fel a saját helyzetünket. Áldani akarunk, mert akik áldanak, azokat Isten fiainak ismerik el. De akik átkoznak, lehetnek-e Isten fiai? *„Áldjátok, és ne átkozzátok”* – ez az átokkal ellentétes elv.

Róma 12:14–21: *Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek: áldjátok és ne átkozzátok* – ez nagyon magas mérce. Nemcsak arra hívattunk, hogy a házunk népét áldjuk, hanem azokat is, akik üldöznek minket. Ebben rejlik a kihívás. Amikor üldöznek, csúfolnak, rosszat mondanak rólunk, éppen ott kapjuk az intést, hogy áldjunk.

Nehéz lehet áldani, amikor úgy érzed, igazságtalanság ért, amikor kísértést érzel, hogy beszélj arról a rosszról, amit veled tesznek. Isten azonban még ilyenkor is áldásra hív. *„Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek: áldjátok és ne átkozzátok.”* Ez az Úr Jézus tanítása, amelyet mindig szem előtt kell tartanunk.

Gyakran kísértést érzünk, hogy megítéljük azt, aki üldöz minket, aztán eszünkbe jutnak a szavak: *„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.”* Még amikor úgy érezzük, el kellene marasztalnunk valakit, akkor is emlékeznünk kell egy másik figyelmeztetésre: *„ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok”*. Ha a kárhoztatásról van szó, gondoljunk egy bírósági eljárásra: mielőtt elítélne valakit, a bíró megvizsgálja az ügyet, ítélkezik, majd, ha szükséges, kihirdeti az ítéletet, például három év börtönt.

Mi a mindennapi életben nem rendelkezünk egy hivatalos bíró tekintélyével, inkább pecsét nélküli bírák vagyunk. Szó szerint nem küldhetünk börtönbe senkit, de vajon nem zárhatjuk-e be valakit egy képletes *„börtönbe”* átok vagy rágalom által?

Bálák például Bálám által akarta megátkozni Isten népét. Az volt a célja, hogy Isten elvesse a népét. Hasonlóképpen a mi vádlónk, a Sátán is igyekszik bemocskolni minket Isten előtt, rámutatva hibáinkra, abban reménykedve, hogy Isten elvet minket. Ha Bálák terve, hogy elpusztítsa a zsidó népet, sikerült volna, az Úr Jézusra vonatkozó próféciák nem teljesedtek volna be, és éppen ez volt a Sátán végső célja: megakadályozni Isten tervének beteljesedését.

Arra hívattunk-e, hogy olyanok legyünk, mint a Sátán, és meghiúsítsuk Isten tervét felebarátunkkal kapcsolatban? Felebarátaink nemcsak a barátaink, hanem az ellenségeink is. Mindenkinek szüksége van az üdvösségre, még az ellenségünknek is. Isten minden embert szeretett, ahogy az Írás mondja: *„Az ő egyszülött Fiát adta”* – hányakért? *Mindenkiért.* Ha azt kívánjuk, hogy némelyek a pokolra jussanak, kinek a tervét teljesítjük? Legyünk tudatában annak, hogy tetteink mögött más is állhat, és az Úr arra hív, hogy nagyon vigyázzunk.

Nehéz megáldani valakit, aki megszól, ugye? Nagyon nehéz, mert semmi okunk nincs rá, kivéve Isten Igéjét, amely arra int, hogy szeressük és áldjuk még azokat is, akik bántanak minket. Ő arra int, hogy most áldd meg. *„Uram, de nem tudom. Nézd, mit tett velem. Nem megy. Rosszat mond rólam, megszól, mindenféle rosszat tesz velem.”*

A 17. vers így szól: *„Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek. Gondoskodjatok a tisztességről minden ember előtt. Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetek. Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet az isteni haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.”* Ennélfogva, ha éhezik ellenséged, adj enni néki; ha szomjúhozik, adj inni néki; mert ha ezt cselekszed, eleven szenet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzettessél meg a gonosztól, hanem győzd meg a gonoszt jóval. Ámen.

Emlékezzünk a Jelenések könyvében szereplő hét gyülekezetre, amelyeket a végén arra intenek, hogy jóval győzzék le a gonoszt. Hogyan győzött az Úr Jézus? Jóval győzte le a gonoszt. Még a kereszten is áldott. Vajon azért hívatta Bálák Bálámot, hogy kérje Istent, bocsásson meg annak a népnek, vagy azért, hogy büntesse meg? Nagy a különbség, ugye? *„Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek.”* Ne tegyél vele rosszat. Ne essünk abba a kísértésbe, hogy rosszat tegyünk, hanem jóval fizessünk.

Milyen legyen a szívünk, ha Isten országában vagyunk? Gyűlölettel teli vagy jósággal? Isten tele van jósággal. Tudjuk, hogy esőt ad a gonoszokra és a jókra is. Ha szigorúan csak az igazságot gyakorolná, a gonoszok nem kapnának esőt. *„Nézd csak, nem termett meg a búzája. Azért nem termett meg, mert gonosz.”* Így részrehajlónak tüntetnénk fel Istent. De Isten nem ilyen; esőt és búzát ad a gonosznak és a jónak is. Ezzel Isten megmutatja, hogy tökéletes a szeretetben.

Mindnyájunknak egyetértésben kell lennünk, együtt kell éreznünk egymással, testvéri szeretettel szeretnünk, irgalmasnak és alázatosnak lennünk. Nem szabad gonoszért gonosszal, szidalomért szidalommal fizetnünk, hanem éppen ellenkezőleg, áldanunk kell, mert arra hívattunk, hogy áldást örököljünk. Olvassunk az áldásról Péter első leveléből is, a 3. rész 8–14. verséből: *„Mert a ki akarja szeretni az életet és jó napokat látni, tartóztassa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot. Térjen el a gonosztól és cselekedjék jót; keresse a békességet és kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és fülei azoknak könyörgésein; az Úr orczája pedig a gonoszt cselekvők ellen van.”*

Ha a jónak buzgói vagyunk, ki árthat nekünk? Még ha szenvedünk is az igazságért, boldogok vagyunk. Nem kell félnünk, sem háborognunk. Ámen.

Kétféle ember van: akik a rosszat teszik, és akik a jót. Az irgalmasok, akik szeretnek és együtt éreznek másokkal, nem fizetnek gonoszért gonosszal, szidalomért szidalommal. Ez az Úr Jézus tanítása, ahogyan Máté 5. részében olvassuk, és ezt magáévá tette Péter apostol is, meg Pál apostol is, aki a Rómaiakhoz írt levélben szólt róla. Valamennyi apostol magáévá tette az Úr Jézus tanításait.

Sokszor nem tudunk ugyanakkora rosszal visszavágni, amikor valaki rosszat tesz velünk. Az a rossz, amit mi tehetünk, az, hogy befeketítünk valakit, megvetjük, megalázzuk, rosszat mondunk róla. Az emberek rossz dolgokat tesznek, ugye? Mi is ugyanígy teszünk. Az ördög is rágalmaz minket Isten előtt. Ha ő ezt teszi, és mi is ugyanezt, van-e még mentségünk Isten előtt?

Arra hívattunk, hogy áldjunk, mert erre kaptunk elhívást. Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. Erre hívattunk: hogy áldjunk és áldást örököljünk. Mi van az Országban? Áldás. Ott mindenki áldani fog. Meg kell-e tanulnunk áldani, vagy ezzel a képességgel születünk? Emlékezzetek gyermekkorotokra: amikor egy másik gyerek bántott minket, hogyan reagáltunk? Megáldottuk?

Amikor iskolába jártunk, és valaki bántott minket, panaszkodtunk a tanító néninek vagy a tanár úrnak: *„Tessék nézni, mit csinált velem ez itt!”*

Kitérünk majd Jakab levelére is, de most maradjunk itt. Nem fizetünk gonoszért gonosszal, szidalomért szidalommal. *„A ki akarja szeretni az életet és jó napokat látni, tartóztassa meg nyelvét a gonosztól.”* Mit értünk itt gonoszon? A rágalmazást, az átkot. *„Tartóztassa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot.”* Megkérdezhetjük: megtéveszthetnek-e a szavak? A válasz: igen. Sokszor halljuk az embereket mondani: *„Én csak az igazat mondom.”* De fontos, hogy abbahagyjuk a pletykálást, és ne mondjunk rosszat másokról, még ha azt hisszük is, hogy igazat mondunk.

Eszünkbe jut a pusztában vándorló nép és az ő gonosz tetteik. Az Ószövetségben Isten ezt mondja róluk: *„immár tízszer megkísértettek engem”*, és megutálta ezt a népet. Mi, emberek azonban nem arra hívattunk, hogy ítélkezzünk. Az Úr Jézus azt kérdezi: *„ki tett engem bírává?”* Nem könnyű tartózkodni az ítélkezéstől, a kárhoztatástól és a rágalmazástól, amelyek az ítélkezés gyümölcsei. Arra hívattunk, hogy megzabolázzuk a nyelvünket.

Amikor rosszat szeretnénk mondani valakiről, vissza kell fognunk magunkat. Aki jó napokat akar látni és szereti az életet, tartóztassa meg nyelvét a gonosztól, ajkait az álnok beszédtől, térjen el a gonosztól és cselekedjék jót, kövesse a békességet. *„Mert az Úr szemei az igazakon vannak”*, és ha áldunk, az Úr szemei rajtunk vannak. Bár néha helytelennek tűnhet megáldani egy bűnöst, az Írás erre int: *„Az Úr szemei az igazakon vannak, és fülei azoknak könyörgésein.”*

Ha azt akarjuk, hogy Isten meghallgassa imádságainkat, meg kell gondolnunk, hogyan viselkedünk: rágalmazunk vagy áldunk. Isten országában arra kapunk intést, hogy áldjunk, még ha ez azt jelenti is, hogy szenvednünk kell, mert igazságban élünk. *„Ne féljünk tőlük, és ne háborogjunk.”*

A Rómaiakhoz írt levélben arról olvasunk, milyen fontos igazságban élni, és nem engedni, hogy félelem vagy nyugtalanság vezessen. Megtanulunk áldani és imádkozni, tudva, hogy Isten figyel imádságainkra.

A 12. rész ezt tanítja: *„Magatokért bosszút ne álljatok… Enyém a bosszúállás.”* A mi kötelességünk, hogy elvégezzük a magunk részét, ez pedig: *„Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek.”* Ha ellenségünk éhezik, nem szabad örülnünk a szenvedésének, hanem el kell végeznünk a magunk szerepét, amely a világ szemében furcsának tűnhet, de összhangban van Isten országának, az Ő szerelmes Fia országának elveivel.

Az 1Korinthus 4. részében, a 11. verstől kezdve, Pál apostol így írja le tapasztalatait: *„Mind e jelen óráig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenek is vagyunk, arczul is csapdosnak bennünket, ide s tova is bujdosunk; és fáradunk, a saját kezeinkkel munkálkodván. Szidalmaztatván, áldást mondunk; háborgattatván, tűrjük; gyaláztatván, könyörgünk.”* Ámen. Pál nem hazudik, hanem megmutatja, hogy gyakorolja Isten Igéjét: arra hívatott, hogy áldjon, amikor szidalmazzák, tűrjön, amikor üldözik, és imádkozzon azokért, akik gyalázzák, nem bosszút kérve, hanem bocsánatot számukra.

István vértanú, akiről az Apostolok cselekedetei 7. részében, az 57. verstől olvasunk, újabb példája annak, aki követi az Úr Jézus tanításait. Utolsó perceiben, miközben megkövezték, így imádkozott: *„Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet”*, majd térdre esve felkiáltott: *„Uram, ne tulajdonítsd nékik ezt bűnül”*, és ezekkel a szavakkal az ajkán halt meg. István szívében nem gyűlölet vagy gonoszság volt, hanem jóság és megbocsátás, mert az Úr Jézus példáját követte, akit nekünk is követnünk kell.

Lukács evangéliumának 23. részében fontos leckét kapunk, amelyet mindnyájunknak, nekem is és nektek is, meg kell tanulnunk. Elengedhetetlen, hogy mindig ébren legyünk, és tartózkodjunk a gonosz és álnok beszédtől. Sokszor igaznak tartjuk magunkat, és kísértést érzünk arra, hogy Isten nevében beszéljünk, sőt kijelentsük, hogy Isten megátkozott valakit. De meg kell kérdeznünk: ki Isten, és kik vagyunk mi? Isten azt akarja, hogy az Ő képére formálódjunk, de hogy idáig eljussunk, előbb arra kell törekednünk, hogy olyanok legyünk, mint Ő. És ha az Úr Jézusra tekintünk, el kell ismernünk, hogy nem Ő volt az, aki keresztre feszített.

Lukács 23. részében a 32–34. verset olvassuk: *„Vittek pedig vele együtt két gonosztevőt is, hogy kivégezzék. És mikor arra a helyre értek, mely Koponya helynek neveztetik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, az egyiket jobb, a másikat bal felől. Jézus pedig monda: Atyám, bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.”* Ámen. *„Atyám, bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.”* E szavakkal az Úr Jézus egy fájdalmas valóságra mutat rá: akik keresztre feszítették, az igazságot ölték meg, és inkább egy latrot hagytak életben. Az Úr Jézus mégis úgy döntött, hogy imádkozik értük, közbenjár érdekükben.

Ennek a magatartásnak mindnyájunk számára példának kell lennie. Jól tudjuk, hogy sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak, és ez azért van, mert kevesen döntenek az áldás mellett. Arra kell törekednünk, hogy mindig áldjunk, még akkor is, amikor szidalmaznak vagy

üldöznek, mert ez a velünk szemben elkövetett rossz csúcspontja. Ilyenkor a szenvedés legmagasabb fokán állunk, ahogyan a keresztyén vértanúkkal is történt. István például ugyanazt a lelkületet hordozta, mint az Úr Jézus, és ugyanazt kérte: *„Atyám, bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek."* Ez a tökéletesség mintája, ahogy mondatott nekünk: *„legyetek tökéletesek."*

Mielőtt részletesebben beszélnénk az áldásról, fontos megértenünk az ellentétét is, a rágalmazást vagy átkot, és meglátnunk, milyen következményekkel jár ez a rágalmazókra. Forduljunk az 1Korinthus 5. részéhez, hogy megértsük, ki tartozik Isten országához, és ki van kizárva belőle. Ez nem tréfa dolog, hanem nagy jelentőségű kérdés.

Az 1Korinthus 5. részében a 9–13. verset olvassuk: *„Megírtam néktek a levélben, hogy ne társalkodjatok paráznákkal. De nem általában e világ paráznáival, vagy a telhetetlenekkel, vagy ragadozókkal, vagy bálványimádókkal; mert különben ki kellene e világból mennetek."* Ezek a versek arra intenek, hogy maradjunk távol az erkölcstelen viselkedéstől, és őrizzük meg lelki tisztaságunkat. Korábban azt írtam nektek, hogy ne tartsatok kapcsolatot olyannal, aki testvérnek nevezi magát, mégis erkölcstelenül él: parázna, telhetetlen, bálványimádó, szidalmazó, részeges vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Valójában nem az én dolgom, hogy a kívülállókat ítéljem. Vajon nem a ti dolgotok-e, hogy a belül levőket megítéljétek? A kívülállókat pedig Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül. Ámen.

Ez a *„gonosz"* különféle elfogadhatatlan viselkedésformákra utal, köztük a rágalmazásra is. A rágalmazó az, aki rosszat mond másokról, és azt hiszi, jót tesz azzal, hogy napvilágra hozza az igazságot. Ezt mondja: *„Nézd, mit csinált a szomszéd, nézd, mit csinált ez meg az, nézd, mit csinál a kormány, nézd, mit csinál a városháza, nézd, mit csinál a polgármester, nézd, mit csinál az elnök."* De vajon szereti-e Isten a rágalmazókat? Befogadja-e őket az országába? Nem, ugye? Isten Igéje arra int, hogy hagyjunk fel a bűnökkel. Isten elnézte a tudatlanság idejének bűneit, most pedig mindenütt minden embernek parancsolja, hogy megtérjenek.

Az 1Korinthus 6. részének 9–10. versében ezt olvassuk: *„Avagy nem tudjátok-é, hogy hamisak nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjetek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem pulyák, sem férfifertőztetők, sem lopók, sem telhetetlenek, sem részegesek, sem szidalmazók, sem ragadozók nem örökölhetik Isten országát."* Ámen. Ez nem tréfa. Ezek nem öröklik Isten országát. Ha nem áldunk, hát nem áldunk – gondolhatnánk. Itt azonban világosan megmondatott, hogy nem örököljük Isten országát. Ez nagyon komoly helyzet.

Olvassunk Titusz leveléből is, hogy kiegészítsük az áldásról szóló tanítást. Nehéz ez, mert a körülöttünk élők hajlamosak rágalmazni és vádolni a felebarátjukat. Titusz levelének 3. részében, az 1–3. versben ezt találjuk: *„Juttasd eszökbe nékik, hogy a fejedelmeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, szót fogadjanak, minden jó cselekedetre készek legyenek; senkit ne káromoljanak, ne legyenek versengők, szelídek legyenek, minden szelídséget tanúsítván minden ember iránt. Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságoknak és gyönyörűségeknek szolgái, kik gonoszságban és irigységben éltünk, gyűlöletesek voltunk, és gyűlöltük egymást."*

A 3. vers a múltat mutatja meg, visszatekint arra, hogyan éltünk valaha: gonoszságban és irigységben, gyűlöletesen, gyűlölve egymást. De mi fakad a gyűlöletből? Rágalom, ítélkezés, kárhoztatás születik belőle. Ezzel szemben a 2. vers arra int: *„senkit ne káromoljanak”*. A *„senkit”* szó mindenkit magában foglal, kivétel nélkül – a feleséget, a gyerekeket, a szomszédot, a kormányt, a hatóságokat, az orvosokat. Tudatában kell lennünk annak, hogy a rágalmazók nem öröklik Isten országát, és segítenünk kell egymást, hogy elkerüljük a botlásokat.

Olyan emberek között élünk, akik, ha nem is rágalmaznak vagy pletykálnak túlzottan, azért el-elejtenek egy-egy rosszindulatú szót. A Példabeszédek azt mondják, hogy a rágalom olyan, mint egy csábító nyalánkság: kellemesnek tűnik az ízlelésre, de nagy veszélyt rejt. Ezért elengedhetetlen, hogy lelki emberekkel tartsunk közösséget, akik nem adják magukat ilyesmire, nem pedig világiakkal, akik minden lépésnél rágalmaznak. *„Ne legyetek részesei”* – mondja az Ige, hogy elkerüljük Isten haragját.

A hiábavaló beszédhez a rágalmazás is hozzátartozik, mert haszontalan. Jakab levelének 3. részében világos meghatározást kapunk arról, mi a rágalmazás, és milyen súlyos Isten szemében. Arra int, hogy kerüljük a rágalmazást, és keressük Isten országát, ahol az áldás van. A 2. verstől idézek, hogy világos legyen: *„Mert mindnyájan sokképen megbotlunk. Ha valaki beszédben meg nem botlik, az tökéletes férfiú, ki az egész testét is képes megzabolázni.”* Emlékezzünk rá, amit Péter levelében olvastunk: meg kell tartóztatnunk nyelvünket és ajkainkat az álnok beszédtől. A mértékletesség a Lélek fontos gyümölcse. Elengedhetetlen, hogy ezen munkálkodjunk, mert ahogy az Írás mondja: *„Ha valaki beszédben meg nem botlik, az tökéletes férfiú”*. A beszédbeli botlás rágalmazáshoz vezethet, mi pedig áldásra hívattunk. Például: *„Ímé a lovak szájába zabolát vetünk, hogy engedjenek nékünk, és egész testöket igazgatjuk.”* Hasonlóképpen: *„Ímé a hajók is, jóllehet oly nagyok és kemény szelektől hányattatnak, igazgattatnak egy kicsiny kormány-rúd által, a merre a kormányos akarja.”*

A nyelv kicsiny tag, de *„nagy dolgokkal kérkedik”*. *„Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt!”* A nyelv is tűz, a hamisságnak világa, amely *„megfertőzteti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától”*. Bár *„minden természet, mind vadállatoké, mind madaraké, mind csúszómászóké, mind tengeri állatoké megszelídíttetik és meg is szelídíttetett az emberi természet által”*, a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg. Fékezhetetlen gonoszság, *„teljes halálos méreggel”*. *„Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik Isten hasonlatosságára teremttettek.”* Ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Nem kellene, atyámfiai, ezeknek így lenniök. *„Vajjon a forrás ugyanazon egy nyílásból ömleszt-é édes és keserű vizet?”*

„Teremhet-é, atyámfiai, a fügefa olajbogyót, vagy a szőlőtő fügét? Így egy forrás sem adhat sós és édes vizet.” Ez rávilágít arra, hogy nem áldhatunk úgy, hogy közben nem zabolázzuk meg magunkat. Isten csak áld, és ami Istentől van, az csak áld. Ha tehát áldásra hívott el minket, áldjatok, ne átkozzatok, hogy áldást örököljünk, mert erre is hívattunk el; belőlünk tehát csak áldásnak szabad fakadnia – segítsen ebben az Úr!

És ha valaki valamilyen vétekbe esik, nekünk, lelki embereknek *„szelídségnek lelkével”* kell helyreigazítanunk őt, vigyázva, hogy mi magunk is el ne essünk. Tudatában kell lennünk annak, hogy áldás helyett néha pletykálunk. Ejtünk itt-ott egy rosszindulatú megjegyzést valakiről. A *4. rész 11. versétől* olvasom: *„Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai. A ki megszólja az ő atyjafiát és a ki kárhoztatja az ő atyjafiát, a törvényt szólja meg és a törvényt kárhoztatja; ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója vagy a törvénynek, hanem bírája. Egy a törvényhozó, a ki megtarthat és elveszthet: te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a másikat?”* Ki vagy te? Te vagy a törvényhozó? Neked van hatalmad eldönteni, minek hogyan kell lennie? Vagy ez Isten kiváltsága? Látjátok? *„Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet az isteni haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.”* Hagyjátok hát, hogy Isten álljon bosszút. Remélem, ez az üzenet világosan érthető volt.

Haladjunk tovább, de álljunk meg egy kicsit, menjünk vissza az Ószövetséghez, és beszéljünk az áldásról, hogy megértsük, mit jelent áldani, mert lehet, hogy ezen a téren is zavar van bennünk. Amikor áldani akarunk, gyakran nem tudunk mást mondani, csak azt: *„Isten áldja meg”*. Pedig ennél többről van szó. Nekünk magunknak kell áldanunk másokat, nem csak azt kérnünk, hogy Isten tegye meg. Isten természetesen nagyon jó. De nekünk is áldanunk kell.

Olvassunk először Mózes negyedik könyvéből. A *4Mózes 6. részének 22. versét* olvassuk. A szakasz címe: *Az áldás*; a 22. verstől a 27.-ig olvassuk. *„Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondván nékik: Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged. Világosítsa meg az Úr az ő orczáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. Fordítsa az Úr az ő orczáját te reád, és adjon néked békességet. Így tegyék az én nevemet Izráel fiaira, és én megáldom őket.”* Ámen.

Itt is megjelenik az *„Áldjon meg téged az Úr”* kifejezés, amikor szívből jövő, őszinte kívánságot fogalmazunk meg. *„Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged.”* Fontos-e, hogy Isten megőrizzen minket? Nagyon fontos. *„Világosítsa meg az Úr az ő orczáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad.”* Áldás van ebben. István és az Úr Jézus imádsága az volt, hogy Isten könyörüljön azokon az embereken, akik elveszik az életüket. Könyörült-e Isten Saulon, vagy nem? Saul ott volt, és részes volt István halálában. És Saul az Úr egyik legnagyobb apostola lett, a pogányok apostola. Isten könyörült, mert István imádkozott érte. Mondhatnám így: *„Fordítsa az Úr az ő orczáját te reád, és adjon néked békességet.”* Ez az áldás mintája.

Olvassunk még Mózes negyedik könyvéből, a 23. rész 7–8. versét. Bálám elmondta jövendölését, és így szólt: *„Arámból hozatott el engem Bálák, Moáb királya, napkelet hegyeiről: Jőjj el, átkozd meg nékem Jákóbot, és jőjj el, szidalmazd Izráelt! Mit átkozzak, a kit nem átkozott az Isten? És mit szidalmazzak, a kit nem szidalmazott az Úr?”* Figyeljetek, Bálámról van szó. Bálám kijelenti, hogy nem szólhat Isten akarata ellen. És itt Bálám hűséget tanúsít Isten iránt. Nekünk hogyan kellene mondanunk? *„Hogyan rágalmazzak, ha Isten nem rágalmaz? Hogyan?”* Ha Isten nem rágalmaz, legyetek tökéletesek, miképpen Atyátok is tökéletes. Áldjatok, hogy Atyátok áldásának fiai legyetek. *„Mit átkozzak, a kit nem átkozott az Isten? És mit szidalmazzak, a kit nem szidalmazott az Úr?”*

És most áldást mond. Gondoljunk mi is erre az áldásra. *„Mert a kősziklák tetejéről látom őt, és a halmokról nézem őt; ímé e nép egyedül lakik, és a nemzetek közé nem számlálja magát. Kicsoda számlálhatja meg Jákób porát, és Izráel negyedrészének számát? Halnék meg az igazak halálával, és lenne végem olyan, mint az övé!”* Ámen. Áldás ez, vagy nem? Bálám áld: e nép egyedül lakik, és a nemzetek közé nem számlálja magát. *„Halnék meg az igazak halálával, és lenne végem olyan, mint az övé!”*

A 11–12. verstől olvasunk: Bálák így szólt Bálámhoz: *„Mit cselekedtél velem? Ellenségeim megátkozására hoztalak, és ímé megáldva megáldottad őket.”* Ő pedig felelt és mondta: *„Nemde arra kell vigyáznom, hogy azt szóljam, a mit az Úr ád az én számba?”* Nekünk mit ad a szánkba az Úr? Az áldást a Szentlélek adja, akinek bennünk kell lakoznia; Ő csak áldásra való, nem átokra. Nem engedi, hogy átkozzunk vagy rágalmazzunk. Itt azonban átokkal és rágalommal is dolgunk van. Miután Bálám úgy megáldotta Izráelt, ahogy megáldotta, Bálák azt mondja neki: *„Ellenségeim megátkozására hoztalak”*, és emlékeztek, mit mondtak régen – hallottátok, hogy megmondatott: *„gyűlöld ellenségedet”*. Bálák nem tett világos különbséget. Izráel Bálák ellensége volt, Bálám pedig áldotta.

Olvassunk még Mózes negyedik könyvéből, a 23. rész 20. versétől: *„Ímé, áldásra hívattam; mivel megáldotta, nem fordíthatom el azt. Nem lát hamisságot Jákóbban, és nem lát nyomorúságot Izráelben; az Úr, az ő Istene van ő vele, és királyi riadás van ő benne. Az Isten, a ki kihozta őket Égyiptomból, olyan nékik, mint a vadbiknak ereje. Mert nincs varázslás Jákób ellen, sem jövendőmondás Izráel ellen. Ilyenkor szólni fognak Jákóbról és Izráelről: Mit cselekedett az Isten!”* Ámen. Megáldotta, és én nem fordíthatom el.

Nagyon érdekes, amit itt olvasunk: Isten nem lát hamisságot Jákóbban, és nem lát nyomorúságot Izráelben. Ha az Ószövetséget olvassuk, felvetődik a kérdés: látta Isten vagy nem látta? Hát, úgy tűnik, látta. De amikor arról volt szó, hogy Isten megítéli a népét, nem a pogány népek dolga volt beleavatkozni abba, amit Isten a népével tesz, ugye? Az ő dolguk volt, vagy nem? A mi gyermekeinknek is vannak gondjaik otthon, ugye? Vannak. De amikor kint vannak a világban, akkor is a mi gyermekeink maradnak, nem lesznek az ellenségeinkké.

Olvasok még a 24. részből az áldásról, hogy megértsük, milyen az áldás. Mit kell mondanunk, amikor áldunk. Nem csak annyit, hogy *Isten áldjon meg*. A 24. rész 5. versétől olvassuk: *„Mely szépek a te sátoraid, óh Jákób, és a te hajlékaid, óh Izráel! Mint a völgyek, úgy terjednek el, mint a folyóvíz melletti kertek, mint az áloé fák, a melyeket plántált az Úr, és mint a czédrus fák a vizek mellett.”* Ámen.

Szép, ugye? Szép, így kell megáldani valakit. *Mely szépek a te sátoraid, óh Jákób, és a te hajlékaid, óh Izráel!* Mutassa meg az Úr irgalmát a házad felett, erősítsen meg az Úr. Az Ő szemei nyugodjanak rajtad.

Isten áldása rendkívüli dolog, és Mózes ötödik könyvének 28. részében megmutatja nekünk, mi történik, amikor Isten megáld. Fontos, hogy az Ő áldását kérjük, mert amikor Isten megáld, csodálatos dolgok következnek. Az 1. vers ezt mondja: *„Ha pedig szorgalmasan hallgatándasz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartván cselekedjed minden ő parancsolatját, a

melyeket én parancsolok ma néked: akkor felmagasztal téged az Úr, a te Istened e föld minden nemzetsége felett."*

Ez a kezdete azoknak az áldásoknak, amelyek arra szállnak, aki hallgat az Úr szavára. Áldott leszel a városban és a mezőn, áldott lesz méhed gyümölcse, földed gyümölcse, nyájaid szaporulata, kosarad és sütőteknőd. Az Úr győzelmet ad neked ellenségeid felett, akik elfutnak előled. Az áldás veled lesz csűrjeidben és mindabban, amihez csak hozzányúlsz. Az Úr bővölködővé tesz minden jóban, és megnyitja neked jó kincsestárát, az eget, hogy esőt adjon idejében, és megáldja kezed minden munkáját. Sok népnek adsz kölcsön, de te nem kérsz kölcsön. Fejjé tesz téged az Úr, nem farkká; mindig felül leszel, és soha nem alul, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, és nem térsz el tőlük. Ámen.

Ez csak néhány a sok említett áldás közül. Figyeljétek meg, hogy amikor azt mondjuk: *Isten áldjon meg*, valójában az áldás konkrét kívánságát fejezzük ki: áldja meg kezed munkáját, méhed gyümölcsét, nyájaid szaporulatát. Ez az áldás veled van bejöveteledkor és kimeneteledkor is. Ezt az üzenetet adjuk tovább, amikor azt mondjuk: *Áldjon meg az Úr*. Az Úr meg fog áldani benneteket; Isten minden áldása szálljon rád.

Fontos megértenünk ezeket a dolgokat, és arra törekednünk, hogy másként éljünk, mint eddig. Meg kell változnunk, mert áldásra hívattunk. *Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.* Különféle elhívások vannak: arra hívattunk, hogy szentek legyünk, hívattunk Krisztus békességére, és arra is, hogy szenvedjünk. Nem sok ez az elhívás, de bár sokan hivatalosak, kevesen válaszolnak.

Kérjük az Úr segítségét, hogy beléphessünk ebbe az engedelmességbe, és hagyjuk az átkot Istenre, mert Övé a hatalom. Ő teremtett minket. Mi pedig maradjunk olyanok, amilyen az Úr Jézus volt a földön: *„Ember, kicsoda tett engem ti köztetek bírává?"* Ő senkit sem kárhoztatott, hanem azt mondta: *„Én sem kárhoztatlak téged; eredj el."* Emlékezzetek ezekre a szavakra.

Segítsen az Úr titeket is, engem is, hogy az Úr tanításai szerint éljünk, és áldjunk. Ámen.

Sursa: *Arra hívattunk, hogy megáldjuk üldözőinket* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/arra-hivattunk-hogy-megaldjuk-uldozoinket